

Ирина Шилегарска - управител на „Рила Брокер“ ООД

И У ХОРАТА, И У СЕБЕ СИ НАЙ УВАЖАВАМ ЧУВСТВОТО ЗА ДОСТОЙНСТВО

Защо избрахте професията застраховател и какво ви задържа вече толкова години в застраховането?

- В застраховането попаднах случайно, както повечето току-що завършили образованието си млади хора. През 1989 г. постъпих на работа в ДЗИ - 2-и клон, с мисълта, че започвам временно, докато се ориентирам какво искам. И за да се оправдае отново приказката, че временните неща са най-постоянни, минаха 17 години.

Това, че попаднах в един изключително добър екип - този на 2-и клон, в който имаше дух и желание за работа, изигра определена роля за моя избор по-нататък, да навлизам в работата и съответно да откривам всеки ден колко интересна е тази професия.

Що се отнася до това какво ме задържа толкова години в застраховането, отговорът е - обичам и си харесвам професията. Не познавам човек, който да има дълги години работа, която не харесва и я върши с неудоволствие.

- С какво ви привлича все пак тази „монотонна“ работа? Бихте ли я напуснали някога и заради какво бихте я заменили с друга?

- Не съм съгласна, че застраховането е „монотонна работа“. Даже напротив - смятам, че е изключително динамична, особено в последните 15 години, когато всеки един в тази професия трябваше да се научи да работи в условията на конкуренция и в движение да учи много нови за нашия пазар продукти и нови взаимоотношения между страните в този процес - застраховането.

По въпроса дали бих напуснала някога тази работа и бих ли я заменила за друга не съм се замисляла, което значи, че не искам да я напускам. Но и аз спазвам принципа „Никога не казвай никога“ особено в днешното динамично време. И все пак - искрено се надявам това да не ми се

наложи.

- Бяхте в застрахователни дружества, а сега работите като брокер. Кое място е за предпочитане?

- И на двете места съм се чувствала добре.

- Споменът ви за първия работен ден? И какво ви направи най-силно впечатление в отношенията на хората, при които попаднахте, към вас? Кои от тях не можете никога да забравите?

- Споменът за първия ми работен ден е стая №6, на втория етаж в ДЗИ. Управителят на клона г-н Максим Максимов ми връчи „официално“ няколко учебника по застраховане и ми каза, че започвам да се развивам в ДЗИ по „японската система“ т.е. от най-ниското ниво. Отговорях за кв. „Орландовци“ и околните села и много „весело“ си живеех известно време. Но сега се връщам с усмивка към този период.

По това време в ДЗИ работеха специалисти и застрахователни агенти, част от които бяха много интересни личности, имаха огромни портфейли по „Живот“, хора, от които също много съм учила. С най-добри чувства съм към всичките си бивши колеги, с много от тях и до днес работим заедно, но искам да спомена имената на г-н Максим Максимов, Вили Абрашева, Здравко Данков, Камен Леонов и да не продължавам, защото списъкът е дълъг.

- Как изглеждате в собствените си очи, успял човек ли сте? Чувствате ли, че имате признанието на колегите ви като добър професионалист?

- По-важно е как изглеждам в очите на хората около мен,

надявам се да изглеждам нормален и отговорен човек. Но като цяло се чувствам доволен от себе си до сега.

- Най-важното да се живее смислено, пълноценно?

- Много е важно човек да живее първо в мир със самия себе си, да знае какво иска, да си поставя реални, изпълними цели. Тогава идва и чувството на удовлетворение и пълнота. Много често най-простите на пръв поглед неща в живота доставят най-голяма радост. И обратното, ако човек следва неизпълними цели, цял живот може да живее с чувство на неудовлетворение.

- Какво е за вас уважението, почитането на родителите?

- Родителите са най-сигурното убежище за всеки човек и в добро, и в лошо. Те никога не те предават и винаги те приемат такъв, какъвто си.

Много обичам и уважавам родителите си и съм им много

благодарна за всичко, което са направили за мен.

- Отношението ви към семейство, род и родина?

- Обичам семейството си, обичам и Родината си, но искрено се надявам България да стане по-добро място за живеене за всички българи.

- Какво му трябва на човек, за да е щастлив?

- Да е здрав и да постига мечтите си или поне част от тях.

- Коя е истинската любов и как осмисля тя живота на всеки от нас?

- Ако попитате десет човека коя е истинската любов, съм сигурна, че извън клишетата ще получите десет различни отговора.

За мен истинска е любовта на майката към детето и тази любов е всеотдайна, в нея няма егоизъм.

- Какво е за вас домът, в който живеете?

- Спокойно място, където мога да си почивам.

- Как си почивате? Как балансирате времето си на работното място, къщи и извън дома? Предпочитани места? И среда? С какви хора обичате да общувате?

- Почивам си при общуването с моите приятели и близки хора, обичам да пътувам.

- Любимият ви филм?

- Един от любимите - „Имало едно време в Америка“.

- Книгата или книгите, към които се връщате често?

- В последно време ми се наложи да се върна към приказките, които чета на сина ми.

- Пристрастена ли сте към определен цвят?

- Обичам всички светли тонове, които ми отиват.

- Най-обичаната от вас музика?

- Много обичам да слушам музика и не мога да кажа коя е

най-предпочитаната от мен, но мога да кажа името на една много любима моя певица, която ми действа много релаксиращо, това е Ренди Крауфорд.

- Стигат ли ви парите и как ги харчите? Обичате ли да пазарувате?

- Не ми стигат и ги харча със замах! Мисля, че повечето жени ще го потвърдят.

- Какви дрехи предпочитате, поддавате ли се на предизвикателствата в модата?

- Които ми стоят добре, имам си и любими марки, но човек трябва да се съобразява с това какво му отива.

- Правите ли компромиси - с кого и към какво?

- Естествено, има ли човек, който не прави компромиси? Разбира се, компромисите трябва да бъдат в рамките на здравия разум.

- Трите неща, без които не бихте могли да живеете?

- Семейството, работата и приятелите.

- Религиозен човек ли сте, за какво трябва да е нашата постоянна молитва, за какво и на кого трябва да се връщаме?

- Спазвам и почитам православните традиции, но както е казал българинът „Лозето не иска молитва, а мотика“, просто трябва да се работи повече, отколкото да се надяваме на молитви.

- Коя черта най-много уважавате у хората? А у себе си? Впрочем доверчива ли сте?

- И у хората, и у себе си най-много уважавам чувството за достойнство. Доверчива съм, но се старая да не прекалявам с това.

- Четете ли вестник „Застраховател прес“ и какво е мнението ви за него?

- Вестник „Застраховател прес“ извървя дълъг път заедно с цялата застрахователна гилдия в България. Чета го от първия му брой и мнението ми е, че става все по-добър.

Въпросите зададе ПЕТЪР АНДАСАРОВ

ЮБИЛЕЙ

ЗК „Лев инс“ АД отпразнува с приятели своята десетгодишнина

ДРУЖЕСТВОТО Е ЕДИНСТВЕНАТА БЪЛГАРСКА КОМПАНИЯ...

(Продължава от стр. 20)

Как формирате в момента премиите по застраховката „Гражданска отговорност“, като се има предвид, че сключваните в момента полици „ще захаят“ и следващата година; тогава като членове на ЕС и при подписване на Многостранното гаранционно споразумение ще нараснат твърде много носените от застрахователите отговорности.

- Ние имаме адекватно презастрахователно покритие на портфейла. Притеснения могат да имат компании, чийто портфейл по тази застраховка е малък. Ние имаме и в момента квоотно презастрахователно покритие, но то е лимитирано.

Наскоро в АБЗ се проведе среща, на която коментирахме, че може да се закупи и общо екцес-лосно нелимитирано покритие на застраховката за целия застрахователен пазар.

Ние имаме самостоятелни договори, по които можем да си купим такова покритие. И ще изберем най-доброто за нашата компания.

Така или иначе, не е много коректно да се иска застраховки, сключвани преди време и за територията на България, да важат и за ЕС, защото актюерските изчисления са правени на съвсем друга основа.

- Има и други неуточнени моменти, които ще създават проблеми - например какво ще стане със застраховките на дружество, което в момента ги продава, а в крайна сметка не получи лиценз в процеса на прелицензиране?

- Надяваме се да няма такива дружества, както и да няма фалити. Пожелаваме всичко най-хубаво на конкуренцията, защото тя стимулира всички да работят по-добре. Фалит на едно дружество няма да доведе

до добро и за останалите, защото ще създаде недоверие у клиентите, а доверието е основата на застраховането. Надяваме се, че застрахователният пазар ще съумее да се организира и да създаде свои вътрешни механизми, чрез които да се саморегулира. КФН трябва да бъде последна инстанция. Вярваме, че по отношение на „Гражданска отговорност“ и „Зелена карта“ и при определяне нивата на премиите ще

надделее здравият разум.

- „Лев инс“ е първата компания, сключила застраховка „Професионална отговорност“ с цяла браншова организация - Българския лекарски съюз.

- Хората вече си знаят правата. Това е хубаво, защото говори за утвърждаването на гражданското общество. Това води до по-голяма отговорност и до по-добро качество на услугите. А лекарската професия е не само една от най-важните, но и от най-високорисковите. Така че направената от нас застраховка на лекарите от БЛС е уникална. Но ние няма да спрем дотук - в момента водим преговори с други браншови организации, защото в рамките на ЕС различните видове застраховки за професионална отговорност са повече от 40.

- Какво бихте пожелали на компанията, на колегите си, на

българското застраховане?

- Преди всичко искаме България и всички ние да заживеем така, както заслужаваме. Не пожелаваме да влезем в Европа, защото ние сме част от нея. Трябва да запазим идентичността си и да работим при отворени граници на общ пазар - бил той застрахователен, финансов или какъвто и да е друг, при свободно предлагане на стоки и услуги, при висока конкуренция, която води до повишаване на качеството.

На клиентите си пожелаваме да имат по-малко застрахователни събития и да продължават да ни се доверяват.

На служителите си можем да изкажем само благодарности за всичко, което са направили през изминалите 10 години, за да бъде „Лев инс“ това, което е.

**ПЕТЪР АНДАСАРОВ
СЛАВИМИР ГЕНЧЕВ
Снимки
ГЕОРГИ ДЕРМЕНДЖИЕВ**